

זָקֵן אֶחָד שְׁקוֹמְתּוֹ קָטְנָה וְזָקְנוֹ מְגוֹדֵל יֵשֵׁב לוֹ עַל סִפְסַל בִּגְן, וּבִמְקַל שִׁבְדּוֹ סֵרֶטֶט עַל גְּבִי הַחוּל.

פְּתָאוֹם הִגִּיעַ בְּמְרוּצָה הַיֵּלֶד סָאָשָׁה.

"זוֹזוּ" אָמַר לוֹ סָאָשָׁה. זֶז הַזָּקֵן וְסָאָשָׁה הִתְיַשְׁבּ בְּקִצָּה הַסִּפְסַל. הִסְתַּכֵּל הַזָּקֵן בְּפָנָיו הָאֲדוּמוֹת וְהַזְעָפוֹת שֶׁל הַיֵּלֶד וְשָׁאֵל:

"הֵאֵם קָרָה לָךְ מִשְׁהוּ?"

"וְאֵם קָרָה, אֵין זֶה נוֹגֵעַ לָךְ!" עָנָה סָאָשָׁה בְּקוֹצֵר רוּחַ. אֲבָל הַזָּקֵן לֹא הִרְפָּה — "אַתָּה כּוֹעֵס עַל מִשְׁהוּ? רַבָּת עִם מִשְׁהוּ?" — הוּא שָׁאֵל בְּדֹאגָה.

"הַכּוֹל בְּגָלֵל נִטְאָשָׁה!" — אָמַר סָאָשָׁה בְּרוֹגֵז — "נִטְאָשָׁה הַקִּמְצָנִית הַזֹּאת אֲפִילוֹ צָבַע אֶחָד אֵינָה רוֹצָה לְתֵת לִי, וַיֵּשׁ לָהּ הֶמוֹן צָבָעִים!"

הִנֵּהן הַזָּקֵן בְּרָאשׁוֹ וְאָמַר לָאֵט לָאֵט: "גַּם אִם אֵינָה רוֹצָה לְתֵת, בְּגָלֵל זֶה לֹא בְּדָאִי לְהַצְטִיעַר כָּל כָּךְ."

"זֶה לֹא רַק זֶה! גַּם עִם סִבְתָּא שְׁלִי רַבָּתִי, בְּגָלֵל גָּזַר אֶחָד גִּירֶשָׁה אוֹתִי סִבְתָּא מִן הַמִּטְבַּח."

הַזָּקֵן הִקְשִׁיב בְּתִשּׁוּמָת לֵב רַבָּה.

"וְזֶה עוֹד לֹא הַכּוֹל" — הִמְשִׁיךְ סָאָשָׁה, וְהִתְרַגְּשׁוֹת גְּדוֹלָה נִיפְרָה בְּקוֹלוֹ — "לְאַחֵי הַגְּדוֹל יֵשׁ סִירָה. כִּשְׁהוּא יוֹצֵא לְשׁוֹט בְּסִירָה שְׁלוֹ הוּא אֵינוֹ מִרְשָׁה לִי לְהַצְטִיעַר אֲלֵיו."

סָאָשָׁה הִכָּה בְּאֶגְרוֹפּוֹ עַל הַסִּפְסַל וּפְתָאוֹם נִשְׁתַּתֵּק.

הִחְלִיק הַזָּקֵן עַל זָקְנוֹ הָאֲרוֹךְ וְאָמַר: "רוֹצָה אֲנִי לְעֻזּוֹר לָךְ,

יֵשׁ מַלְת קְסָמִים אַחַת..."

סָאָשָׁה פָּעַר אֶת פִּיו בְּתִמְהוֹן.

"אֲנִי אוֹמֵר לָךְ אֶת הַמְּלָה הַזֹּאת, אַךְ זָכוֹר: יֵשׁ לְהַגִּיד אוֹתָהּ בְּקוֹל שְׁקֵט מְאוֹד, וְלְהַבִּיט יֵשׁר יֵשׁר לְתוֹךְ עֵינָי הָאִישׁ, שְׁאֲלִיו אַתָּה מְדַבֵּר, וּבִכֵּן זָכוֹר: בְּקוֹל שְׁקֵט, וַיֵּשֶׁר יֵשׁר לְתוֹךְ הָעֵינָיִים."

"וַיֵּמָּה הַמְּלָה?" שָׁאֵל סָאָשָׁה.

רַכֵּן הַזָּקֵן אֶל סָאָשָׁה, זָקְנוֹ הֵרֵךְ נִגַע בְּלִחְיוֹ שֶׁל הַיֵּלֶד, וְהוּא לַחֵשׁ דָּבָר מָה וְאַחֲר־כֵּךְ דִּיבֵר בְּקוֹל רֵם: "זוֹהִי מַלְת הַקְסָמִים, אַךְ זָכוֹר הֵיטֵב בִּיצֵד צְרִיךְ לוֹמַר אוֹתָהּ."

"אֲנִסָּה" — הִצְטִיחַק סָאָשָׁה — "תִּכְךָ וּמִידָּ אֲנִסָּה."

נִכְנַס סָאָשָׁה הַבִּיטָהּ בְּמְרוּצָה, בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה יֹשְׁבָה נִטְאָשָׁה לִיד הַשּׁוֹלְחָן וְצִיָּרָה. הִצְבָּעִים הָיוּ פְּזוּרִים עַל הַשּׁוֹלְחָן.

כִּשְׂרָאָתָה אֶת סָאָשָׁה, גִּרְפָּה אֶת כּוֹלָם לְעֶרְמָה אַחַת וְכִיסָתָה אוֹתָם בְּכַף יָדָהּ.

נִיגַשׁ סָאָשָׁה אֶל אֲחוֹתּוֹ, הַבִּיט יֵשׁר יֵשׁר אֶל תוֹךְ עֵינֶיהָ וּבְקוֹל שְׁקֵט אָמַר לָהּ: "נִטְאָשָׁה, תְּנִי לִי צָבַע אֶחָד... בְּבִקְשָׁה..."

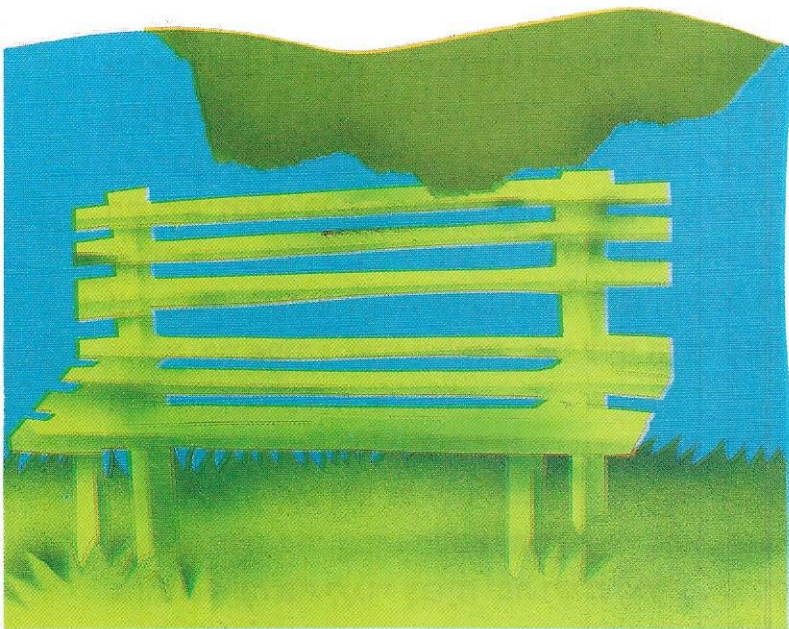
נִטְאָשָׁה הִיטָה מוֹפְתָעַת. לָאֵט לָאֵט הִסִּירָה אֶת יָדָהּ מֵעַל עֶרְמַת הִצְבָּעִים, וּמִלְמִלָה בְּמִבּוּכָה: "טוֹב... נו... אֲבָל אֵיזָה צָבַע?"

"אֵת הַכּוֹל" אָמַר סָאָשָׁה, הוּא אַחַז אֶת הִצְבָּע בִּידּוֹ, הִתְהַלֵּךְ עַל פְּנֵי הַחֹדֶר כֹּה נִכָּה וְהַחְזִירוֹ לְאֲחוֹתּוֹ. לֹא הָיָה לוֹ צוּרֵךְ בְּצָבָע. עֲכָשְׁיוֹ לֹא הִיטָה בְּלִבּוֹ אֲלֵא מַחֲשָׁבָה

"תראו תראו, עוד שיט במשפחה! בסדר, תוכל להצטרף אלי."
סאשה היה מאושר.

"הועילה! שוב הועילה מלת הקסמים!" מלמל לעצמו.
מיהר סאשה החוצה לחפש את הזקן, אך על הספסל שבגן כבר לא ישב איש.

עיבדה: חגית אהרונוף

מלת קסמים — מלה שעושה פלאים.

אחת: מלת הקסמים!
"אלך אל סבתא. עכשיו היא מבשלת, אשתמש במלת הקסמים ואראה איך תשפיע עליה מלת הקסמים."
פתח סאשה את דלת המטבח. אותה שעה הסירה הזקנה מעל הכירה את המחבת. במחבת היו לביבות ריחניות. ניגש אליה סאשה במרוצה, הציץ אל תוך עיניה ולחש:
"תני לי לביבה אחת.. בבקשה..."
חיכה הזקנה ואמרה: "בלביבות, בלביבות חמות חשקה נפשך, יקירי, הא לך לביבה משובחת!"
קפץ סאשה מרוב שמחה והמטיר נשיקות על שתי לחייה.

"קוסם! קוסם!" שינן בלבם בזכרו את הזקן.
בשעת ארוחת הצהריים ישב סאשה בפקט והקשיב לכל דיבור היוצא מפי אחיו. כשאמר האח שהוא יצא לשוב בסירה, הניח סאשה כף יד על כתפו וביקש בקול חרישי:
"הרשה לי להצטרף בבקשה."
כל המסובים נשתתקו פתאום. האח זקף את גבות עיניו והצטחק.
"הרשה לו" — אמרה האחות — "הוא איננו מפריע."
"באמת, למה לא תיקח אותו איתך? אדרבא!" חיכה סבתא.

"בבקשה" חזר סאשה ואמר.
האח צחק בטיב לב, טפח לילד על כתפו, ודרך חיבה פרע את שערות ראשו, ואמר: